
Barretines del poble escita - Scythia

Autor:

Data de publicació: 09-09-2021

Search media: [Escites](#) - [Wikimedia Commons](#)

Hi ha barretines en pintures antigues dels perses que van envair l'Índia dos segles abans de Crist, però el de l'esquerra del baix relleu del 200 aC sembla talment una barretina, no baixa fins a tapar les orelles, les nostres són barretines ESCITES

Després de trobar-ne un parell emprant eines de la wiki he trobat una eina que et dona centenars de barretines dels ESCITES DE MESOPOTÀMIA poble avant passat nostre en l'ús de la barretina

Escília i altres terres de parla iraniana oriental (mostrades en taronja) c. 170 aC[1]

Forma part d'una sèrie sobre

For the Achaemenids, there were three types of Scythians: the Sak[?] tayai paradraya ("beyond the sea", presumably between the Greeks and the Thracians on the Western side of the Black Sea), the Sak[?] tigraxaud[?] ("with pointed caps"), the Sak[?] haumavarg[?] ("Hauma drinkers", furthest East). Reliefs depicting the soldiers of the Achaemenid army, Xerxes I tomb, circa 480 BCE.[23]

Scythia (Regne Unit: / ˈsʊði/, EUA: / ˈsʊði/; [2] del grec ??????, romanitzat: Skythik?) va ser una regió de l'Euràsia central en l'antiguitat clàssica, ocupada pels escites iranians orientals, [1][3][4] que abasta l'Àsia Central i parts d'Europa de l'Est a l'est del riu Vístula, amb les vores orientals de la regió vagament definides pels grecs. Els antics grecs van donar el nom d'Escília (o Gran Escília) a totes les terres del nord-est d'Europa i la costa nord del Mar Negre. [5] Durant l'edat del ferro, la regió va veure el floriment de les cultures escines.

Els escites —el nom dels grecs per a aquest poble inicialment nòmada— habitaven Escítia des d'almenys el segle I aC fins al segle II dC. [6] Al segle VII aC, els escites controlaven grans extensions de territori a través d'Euràsia, des del Mar Negre a través de Sibèria fins a les fronteres de la Xina. [7][8] La seva ubicació i extensió variaven amb el temps, però normalment s'estenia més a l'oest i significativament més a l'est del que s'indica al mapa. [9] Algunes fonts documenten que els escites eren gent enèrgica però pacífica. [10] No se sap gaire cosa d'ells.

Escília va ser un imperi nòmada solt que es va originar ja al segle VIII aC. El nucli dels escites preferia una forma de vida lliure. [11] Mai s'ha testificat cap sistema d'escriptura que data del període, de manera que la majoria de la informació escrita disponible avui en dia sobre la regió i els seus habitants en aquell moment prové d'escrips protohistòrics d'antigues civilitzacions que tenien connexions amb la regió, principalment les de l'Antiga Índia, l'antiga Grècia, l'antiga Roma i l'antiga Pèrsia. La descripció occidental més detallada és d'Heròdot. Pot ser que no hagi viatjat a Escília i hi hagi un debat acadèmic sobre l'exactitud dels seus coneixements, però les troballes arqueològiques modernes han confirmat algunes de les seves antigues afirmacions i segueix sent un dels escriptors més útils de l'antiga Escília. Diu que el nom dels escites per a ells mateixos era "Scoloti". [12]

Contingut

Geografia

La regió coneguda pels autors clàssics com Escília incloïa:

L'estepa còpia-Càspia: sud de Rússia, Volgarussa, regions dels Urals del Sud i l'oest del Kazakhstan (habitada per escites des d'almenys el segle VIII aC) [13]

Les planes (estepes) des del Mar Negre fins al llac Baikal (basant-se en l'evidència genètica). [14]

L'estepa kazakh: el nord del Kazakhstan i les porcions adjacents de Rússia

Sarmàcia, corresponent a l'est de Polònia, Ucraïna, sud-oest de Rússia, i el nord-est dels Balcans, [15] que va des del Vístula a l'oest fins a la desembocadura del Danubi, i cap a l'est fins al Volga.

Sak? Tigraxaud? ("els Sakas dels Caps Punxeguts"), corresponent a parts d'Àsia Central, incloent Kirguizistan, sud-est del Kazakhstan, i la conca del Tarim

Sistan o Sakastan, corresponents a les províncies del sud de l'Afganistan, Sistan i Balutxistan de l'Iran, i Balutxistan, Pakistan, que s'estén des de la conca del Sistan fins al riu Indus. Després de successives invasions dels regnes indogrecs, els indoesclians també es van expandir cap a l'est, capturant territori en el que avui és la regió del Panjab.

Parama Kamboja, corresponent al nord de l'Afganistan i parts del Tadjikistan i Uzbekistan

Alània, corresponent al Caucas Nord

Scythia Minor, corresponent a la zona baixa del riu Danubi a l'oest del Mar Negre, amb una part a Romania i una part a Bulgària

Primer regne escinític

Al segle VII aC, els escites van penetrar des dels territoris al nord del Mar Negre a través del Caucas. Els primers regnes escinítics estaven dominats per formes interètniques de dependència basades en la subjugació de les poblacions agrícoles a l'est de Transcaucàsia, saqueig i impostos (ocasionalment, fins a la regió de Síria), tribut regular (Mitjans de comunicació), tribut disfressat de regals (Dinastia XXV d'Egipte), i possiblement també pagaments per suport militar (Imperi Neo-Assiri). [cal citació]

És possible que la mateixa dinastia governés a Escília durant la major part de la seva història. El nom de Koloksai, un llegendari fundador d'una dinastia reial, és esmentat per Alcman al segle VII aC. Prototi i Madius, reis escins en el període del Pròxim Orient de la seva història, i els seus successors a les estepes pòntiques del nord pertanyien a la mateixa dinastia. Heròdot enumera cinc generacions d'un clan reial que probablement va regnar a finals dels segles VII al VI aC: el príncep Anacharsis, Saule, Idanthyrsus, Gnurus, Licus i Espargapeithes. [16]

Després de ser derrotats i expulsats del Pròxim Orient, a la primera meitat del segle VI aC, els escites van haver de reconquerir terres al nord del Mar Negre. A la segona meitat d'aquest segle, els escites van aconseguir dominar les tribus agrícoles de l'estepa del bosc i les van posar sota tribut. Com a resultat, el seu estat va ser reconstruït amb l'aparició del Segon Regne Escinític que va arribar al seu zenit al segle IV aC. (S'ha de veure més informació sobre Xinjiang))

Segon Regne Escinès

El desenvolupament social d'Escília a finals del segle V aC i al segle IV aC estava vinculat al seu estatus privilegiat de comerç amb els grecs, els seus esforços per controlar aquest comerç, i les conseqüències en part derivades d'aquests dos. La política exterior agressiva va intensificar l'explotació de les poblacions dependents i va avançar en l'estratificació entre els governants nòmades. El comerç amb els grecs també estimulava els processos de sedentarisme.

La proximitat de les ciutats-estat gregues a la costa del Mar Negre (Fòric Olbia, Bòsfor cimmerià, Querès, Sindica, Tanais) va ser un poderós incentiu per a l'esclavitud en la societat escícia, però només en una direcció: la venda d'esclaus als grecs, en lloc d'utilitzar-los en la seva economia. En conseqüència, el comerç es va convertir en un estímul per a la captura d'esclaus, ja que la guerra es va fer malbé en nombroses guerres.

Escília de finals del segle III aC

L'estat escinès va arribar a la seva màxima extensió al segle IV aC durant el regnat d'Ateas. Isòcrates creia que els escites, i també tracis i perses, eren "els més capaços de poder, i són els pobles amb més poder". Al segle IV aC, sota el rei Ateas, l'estructura tripartida de l'estat va ser eliminada i el poder governant es va centralitzar. Les fonts posteriors ja no esmenten tres basileis. Estrabó diu que Ateas va governar sobre la majoria dels bàrbars del Pònic nord.

Les fonts escrites expliquen que abans del segle IV aC l'estat escinès es va expandir principalment cap a l'oest. En aquest sentit, Ateas va continuar la política dels seus predecessors al segle V aC. Durant l'expansió occidental, Ateas va lluitar contra els triballis. [19] Una àrea de Tràcia va ser subjugada i imposada amb greus deures. Durant els 90 anys de vida d'Ateas (c. 429 aC-339 aC) els escites es van establir fermament a Tràcia i es van convertir en un factor important en la política dels Balcans. Al mateix temps, tant les poblacions nòmades com les agrícoles escil·lies van augmentar al llarg del riu Dnièster. Una guerra amb el Regne del Bòsfor va augmentar la pressió escítica sobre les ciutats gregues al llarg del litoral del Pòntic nord.

Els materials del lloc prop de Kamianka-Dniprovska, suposadament la capital de l'estat d'Ateas, mostren que els metal·lúrgics eren membres lliures de la societat, fins i tot si estaven carregats amb les obligacions imposades. La metal·lúrgia era l'especialitat artesanal més avançada i l'única entre els escites. De la història de Poliaen i Frontin, es dedueix que al segle IV aC Escília tenia una capa de població dependent, que consistia en nòmades escrites empobrits i tribus agrícoles indígenes locals, socialment desfavorides, dependents i explotades, que no participaven en les guerres, sinó que es dedicaven a l'agricultura servil i la ramaderia.

L'any 339 aC va ser un any culminant per al Segon Regne Escinític, i el començament del seu declivi. La guerra amb Felip II de Macedònia va acabar amb una victòria per a Felip (el pare d'Alexandre el Gran). El rei escinès Ateas va caure en batalla fins ben entrats els noranta. [20] Molts kurgans reials (Txertomlyk, Kul-Oba, Aleksandropol, Krasnokut) daten de després de l'època d'Ateas i les tradicions anteriors van continuar; i la vida en els assentaments d'Escília Occidental mostren que l'estat va sobreviure fins a la dècada de 250 aC. Quan el 331 aC Zopyrion, virrei d'Alexandre a Tràcia, "sense voler quedar-se inactiu", va envair Escília i va assetjar Olbia Púntic, va patir una aclaparadora derrota a mans dels escites i va perdre la vida. [21]

La caiguda del Segon Regne Escinític es va produir a la segona meitat del segle III aC sota l'atac de celtes i tracis de l'oest i dels sàrmats de l'est. Amb les seves forces augmentades, els sàrmats van devastar parts significatives d'Escília i, "aniquant els derrotats, van transformar una major part del país en un desert". [22]

Les tribus dependents de l'estepa forestal, sotmeses a càrregues d'exigents, es van alliberar a la primera oportunitat. [cal citació] La població dnièper i bug del sud governada pels escites no es va convertir en escites. Van continuar vivint la seva vida original, que era aliena a les maneres escines. Des del segle III aC durant molts segles les històries de les zones d'estepa i estepa forestal de l'àrea del Pònic Nord van divergir. Les cultures materials de les poblacions van perdre ràpidament les seves característiques comunes. I a l'estepa, reflectint el final de l'hegemonia nòmada en la societat escina, els kurgans reials ja no es van construir. Arqueològicament, escília tardana apareix en primer lloc com un conglomerat d'assentaments fortificats i no fortificats amb zones agrícoles abusives.

El desenvolupament de la societat escinètica va presentar les següents tendències:

El procés d'assentament es va intensificar, com ho demostra l'aparició de nombrosos enterraments kurgans a la zona estepària de l'estepa pònic-càspianord. Algunes d'elles daten de finals del segle V aC, però la majoria pertanyen als segles IV o III aC, reflectint l'establiment de rutes pastorals permanents i una tendència a la pastura seminòmada. L'àrea del Baix Dnièper contenia majoritàriament assentaments no fortificats, mentre que a Crimea i Escília Occidental la població agrícola va créixer. Els assentaments del Dnièper es van desenvolupar en el que abans eren pobles nòmades d'hivern, i en terres deshabitades.

La desigualtat social va augmentar, amb l'ascens de la noblesa i una major estratificació entre els nòmades escinítics lliures. La majoria dels kurgans reials daten del segle IV aC.

La subjugació de la població d'estepa forestal va augmentar, tal com es remunta en el registre arqueològic. Al segle IV aC, a la zona de l'estepa forestal del Dnièper, apareixen enterraments de tipus estepa. A més de l'avanç nòmada al nord a la recerca de noves pastures, mostren un augment de la pressió sobre els agricultors del cinturó d'estepa forestal. Els kurgans de Boryspil pertanyen gairebé íntegrament a soldats i, de vegades, fins i tot a dones guerreres. L'apogeu de l'estepària Escília coincideix amb el declivi de l'estepa forestal. A partir de la segona meitat del segle V aC, la importació de béns antics al Dnièper Mitjà va disminuir a causa de la pauperització dels agricultors dependents. A l'estepa forestal, els kurgans del segle IV aC són més pobres que en èpoques anteriors. Al mateix temps, la influència cultural dels nòmades de l'estepa va créixer. Els kurgans de Senkov a l'àrea de Kíev, deixats per la població agrícola local, són baixos i contenen pobres enterraments femenins i mascles buits, en un contrast sorprenent amb els propers kurgans de Boryspil de la mateixa època deixats pels conqueridors escinítics.

La vida a la ciutat va arrelar a Escília.

El comerç amb les ciutats gregues del mar Negre del Nord va créixer i va augmentar l'hel·lenització de l'aristocràcia escinètica. Després de la derrota d'Atenes a la guerra del Peloponès del 431 al 404 aC, l'agricultura atticana va ser destruïda. [perquí?] Demòstenes va escriure que Atenes importava al voltant de 400.000 medimnos (63.000 tones) de gra anualment del Bòsfor. L'aristocràcia nòmada escina no només va jugar un paper d'intermediari, sinó que també va participar activament en el comerç de cereals (produïts per agricultors dependents, així com esclaus), pells i altres béns.

La història posterior d'Escília està dominada principalment per elements sedentaris agraris i de la ciutat. Com a resultat de les derrotes sofertes pels escites, es van formar dos estats separats, els "Escílies Menors": un a Tràcia (Dobrudja), i l'altre a Crimea i la zona del Baix Dnièper. [23]

Regnes escinítics posteriors

Scythia et Serica, mapa del segle XVIII.

Després d'haver-se instal·lat a Aquesta Escília Menor a Tràcia, els antics nòmades escites (o més aviat la seva noblesa) van abandonar la seva forma de vida nòmada, conservant el seu poder sobre la població agrària. Aquesta petita política s'ha de distingir del Tercer Regne Escinític a Crimea i la zona del Baix Dnièper, els habitants del qual també van patir una sedentització massiva. La dependència interètnica va ser reemplaçada pel desenvolupament de formes de dependència dins de la societat.

L'enemistat del Tercer Regne Escinític, centrat en Neàpolis escina, cap als assentaments grecs del nord del Mar Negre va augmentar constantment. El rei escine aparentment considerava les colònies gregues com a intermediaris innecessaris en el comerç de blat amb la Grècia continental. A més, els ramaders assentats es van sentir atrets pel cinturó agrícola grec al sud de Crimea. La més tardana Escília va ser alhora culturalment i socioeconòmicament molt menys avançada que els seus veïns grecs com Olvia o Quersonesos.

La continuïtat de la línia reial és menys clara a les Escílies Menors de Crimea i Tràcia del que havia estat anteriorment. Al segle II aC, Olvia es va convertir en una dependència escina. Aquest esdeveniment va ser marcat a la ciutat per l'encunyació de monedes que porten el nom del rei escinès Skilurus. Era fill d'un rei i pare d'un rei, però no es coneix la relació de la seva dinastia amb l'antiga dinastia. Skilurus o el seu fill i successor Palakus van ser enterrats al mausoleu de Neapol escinític que es va utilitzar des del 100 aC fins al 100 dC. No obstant això, els últims enterraments són tan pobres que no semblen ser reials, el que indica un canvi en la dinastia o enterraments reials en un altre lloc.

Més tard, a finals del segle II aC, Olvia va ser alliberada de la dominació escina, però es va convertir en un subjecte de Mitridates I de Pàrtida. A finals del segle I aC, Olbia, reconstruïda després del seu saqueig pels getae, es va convertir en una dependència dels reis bàrbars dacis, que van encunyar les seves pròpies monedes a la ciutat. Més tard, a partir del segle II d.C, Olbia va pertànyer a l'Imperi Romà. Escília va ser el primer estat al nord del Mar Negre a col·lapsar-se amb la invasió dels gots al segle II dC. A finals del segle II dC, el rei Sauromates II va derrotar críticament els escites i va incloure Crimea al seu Regne del Bòsfor cimmerià, un estat client romà.

Reis escines

El rei escinès Skilurus, relleu de La naàpolis escina, Crimea, segle II aC

Ariapeithes (o Ariapifa) (c. 500 aC) - va ser un rei escític

Oricos (c. 500 aC) - va ser un rei escítida, fill del rei Ariapeithes (o Ariapifa), el germà consanguinitat del rei Escílas. [16]

Cíl·lita (c. 500 aC) - Heròdot el descriu com un escinès la mare del qual era grega, va ser expulsat pel seu poble.

Octamasadas (c. 450 aC) - va ser posat al tron després de Scylas

Ateas (c. 429-339 aC) - derrotat pels macedonis; El seu imperi es va enfonsar

Skilurus (c. 125-110 aC) - mort durant una guerra contra Mitridates VI del Pont

Palacus (c. 100 aC) - l'últim governant escinític, derrotat per Mitridates

Tribus escines

Moltes agrupacions diferents de tribus escines inclouen les següents:

Androphagi

Agathyrsi

Agripaia

Amyrgians

Budini

Dahae

Geloni

Gargarii

Haraiva

Legae

Mathura

Parni

Saka

Sak? Haumavarg?

Saka Tigrakhauda

Suren

Veure també

Campanya europea escinètica de Darios I

Indoescinistes

Pantà de Maeotian

Sarmàcia

Art escinètic

Referències

- ^ Jump up to:a b Editors de l'Encyclopædia Britannica (2014-11-14). "Escine- gent antiga".Encyclopædia Britannica Online. Arxivat de l'original el 2017-03-27. Recuperat el 8 de maig de 2018. [verificació necessària]
- Editors de l'Encyclopædia Britannica (2014-04-16). "Scythian". Encyclopædia Britannica Online. Arxivat de l'original el 2014-05-21. Recuperat el 16 de maig de2015. [verificació necessària]
- "Scythia (imperi històric)". Encyclopædia Britannica Online. Recuperat l'11 de setembre de 2018. AQUESTA ÉS UNA PÀGINA DE DIRECTORI. Britannica no té cap article sobre aquest tema.
- ^ Definició de 'Scythia' | Diccionari anglès collins. www.collinsdictionary.com. Arxivat de l'original el 2017-12-01. Recuperat 2017-12-01.
- ^ "Scythia". Enciclopèdia Electrònica de Columbia. Premsa de la Universitat de Columbia.Recuperat el 16 de maig de 2015.
- ^ "Els escins". history-world.org. Arxivat de l'original el 2015-03-28.
- ^ William Smith (ed.). "Scythia". Diccionario de geografía grega y romano (1854)Arxivat de l'original el 2015-07-17.
- ^ Thomas A. Lessman (2004). "Mapes d'història del món". Atles de Talesman. Thomas Lessman. Arxivat de l'original el 8 de desembre de 2013. Recuperat el 23 d'octubre de2013.
- ^ Bell-Fialkoff, Andrew Villen, ed. (2000). El paper de la migració en la història de l'estepa eurasiàtica: civilització sedentària vs. "bàrbara" i nòmada (1a ed.). Nueva York: St. Martin's Press. p. 190. 0312212070 ISBN. 909840823 OCLC.
- ^ Kennedy, Maev (2017-05-30). "British Museum per anar més enllà de la pell profunda amb l'exposició escina". El guardià. Recuperat 2018-10-12.
- ^ Les famoses dones de Giovanni Boccaccio traduït per Virginia Brown 2001, p. 25; Cambridge i Londres, Harvard University Press; ISBN 0-674-01130-9 "..... s'estén des del Mar Negre en direcció nord cap a l'oceà". En temps de Boccaccio, el mar Bàltic era conegut també com Oceanus Sarmaticus.
- ^ electricpulp.com. "SCYTHIANS – Encyclopaedia Iranica". www.iranicaonline.org.Recuperat 2018-10-23.
- ^ "Grans Imperis d'Àsia Central, Part 3: Pirates sobre un mar d'herba - L'estrany continent". El continent estrany. 2017-10-28. Recuperat 2018-10-03.
- ^ ???????? (Sc?loti, Heròdot 4.6)
- ^ Sinor, Denis (1990). Història de Cambridge de l'Àsia interior primerenca. Cambridge University Press. ISBN 978-0-521-24304-9.
- ^ Unterländer, 2017
- ^ Harry Thurston Peck (1898). Diccionari Harpers de Literatura Clàssica i Antiguitats.
- ^ Jump up to:a b Heròdot IV, 76
- ^ Isòcrates 436-338 aC, Panegíric 67
- ^ Estrabó VII, 3, 18
- ^ Poliè,Estratageme VII, 44, 1
- ^ Trogus, Pròleg, IX
- ^ Justin, XII, 1, 4
- ^ Diodor, 11, 43, 7
- ^ Estrabó VII, 4, 5.

Més lectura

Viquitexts té el text de l'article de l'Encyclopædia Britannica de 1911 Scythia.

Els poemes d'Ovidi Tristia i Epistulae ex Ponto sobre el seu exili a Tomis contenen alguns detalls de Scythia.

Toxaris de Lucianexplica històries d'amistat i heroisme escinífic.

Alekseev, A Yu.; Bokovenko, N.A.; Boltrik, Yu; Chugunov, K.A.; Cook, G.; Dergachev, V.A.; Kovalyukh, N.; Possnert, G.; van der Plicht, J.; Scott, E.M.; Semeetsov, A.; Skripkin, V.; Vasiliev, S.; Zaitseva, G. (2001), "Cronologia de les antiguitats escilies eurasiàtiques nascudes per noves dades arqueològiques i C14", Radiocarboni, 43 (2B): 1085–1107, doi:10.1017/S0033822200041746

Búnquer, Emma C. (2002). Art nòmada de les estepes eurasiàtiques orientals: l'Eugene V. Thaw i altres col·leccions de Nova York. Nova York: Metropolitan Museum of Art. ISBN 9780300096880.

Khazanov, A.M. (1975), ?????? ?????? [Història social dels escites](en rus)

Karyshkovskij, Piotr O. (1988), ?????? ??????, ISBN 5-12-000104-1

Enllaços externs

"Scythie : Une bibliographie introductive" [Una bibliografia introductòria sobre Scythia], Bibliothèque des Sciences de l'Antiquité, Université Lille (en francès)